

— (Füst és benzin.) Hadd köszöntsük az első meleg tavaszi napokat a megváltottak édes örömeivel, a tömlőcből szabadultak levegőre szomjas tüdejével. Gyerünk át Budára, a hol az öreg Kónyi Manó szent meggyőződése szerint jobb a víz, jobb a levegő, jobbak az emberek. A hegyek között vasárnap voltunk, ma nincs több egy óránknál, hogy kissé megfűroszszük a *plein air*-ben neuraszténiánkat. Egy óra, milyen hamar letelik. Alig vettük észre, már megint vissza kell indulni. A budai korzóról gyalog baktatunk a Lánchidon át a pesti Dunasorra. Milyen felséges ennek a fejedelmi folyamnak a völgye: a Hármashatárhegytől le Csepel szigetéig át fogja a völgyet tekintetünk. És szemünknek a természet gyönyörűségei mellett jól esik megpihennie az emberi lángelme alkotásain is. Fönn északon az újpesti hid karsu pillérei csillognak az aranyos napfényben, szoros vaspánttal kötve össze a Duna két partját és a part szorgos, munkás népét. Lenn, délen, az összekötő vasuti hid, hatalmas állványoktól burkoltan vár a megújódásra. Szinte sok is egyszerre káprázó szemünknek ennyi látomány. Szerencsére a hid közepe táján egyszerre megszűnnek vízióink. Egy nyomorult kis propeller haladt el alattunk és oly vastag, sűrű, szinte kemény füstöt eregetett szemünkbe kéményének büzös pipája, hogy elvakulunk belé. Most már a Margitsziget ébredező földjét sem látjuk, sőt a Gresham-palotát és a mellette meghuzódó főkapitányságot sem. Pedig éppen ezt szeretnők látni, sőt munkában látni, a mint megvívja herakleszi küzdelmét e gyalázatos levegőrontás, e megbocsáthatatlan kutmérgezés ellen. Prűszögve, a fojtó füsttől elfulladtan kapkodunk levegő után és szenvedésünk osztályosai mindazok a százak, a kik a Dunaparton üdülést kerestek, nem az olcsó szén orrfacsaró füstjét. Csaknem örülünk, hogy nincs maradásunk a korzón, mert a dolgunk befelé tuszkol a városba. De ez az örömünk sem tartós. A Váci-utca keskeny során egymást hajszoják a gépkocsik, fenyegetve az életünket, legalább is a testi épségünket. Jó, jó, az életért nem nagy kár, mondhatja a vidám soffőr. és gyalgó porhüvelyünknek legalább eddig nem esett bántódása. De a mint hálát adtunk az örökké éber gondviselésnek, hogy átjuttatott bennünket egyik sorról a másikra, a mint az automobil elhaladt mellettünk, hálaadó imádságunk tiszta áhitatát egy émelygős, hánytató büz rontja meg: a benzin szaga. A Dunán olcsó szénét égetnek, a városban olcsó benzin büzét nyeletik velünk. A propeller-társaság a maga szegénységéből is dus osztalékot akar juttatni részvényeseinek; a fináncbáró és reklámorvos kimustrált gépkocsin vágta. És mindezért mi lakolunk, gyalog-

ti nyomtatványok XX. csoport 32/a sz.

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

614.71

Hely

Idő

1913

Személy

Szerző

Cím Füst és benzin.

Forrás:

Budapesti hírlap.

Bp.

1913 11/3

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

járók, napszamosok, az utca proletárjai. Nincs itt törvény vagy szabályrendelet? A város és az állam, a melynek egyformán adózunk, nem tartja becsesnek az „adóalany” egészségét? Csakugyan világvárossá lettünk? S hogy fejlődésünket igazoljuk, jobb bizonyíték hijján füsttel, porral és büzzel ölnek bennünket? Hova forduljunk segítségért? Kit interpelláljunk meg? Kitől várhatjuk beteg tüdők orvoslását? Ugy látszik, senkitől. A Nyár-utcai fürdő füstokádó, gyilkos kéménye ellen többet irtunk, beszéltünk és izgattunk, mint akárhány politikai kérdésben. Fontosabbnak is tartjuk ezt a dolgot megannyi izgalmat keltő politikai problémánál. És elvártuk, hogy egy alkalmi szövetkezésben részünkre fognak állani azok, a kik állítólag szívükön hordják a „kisember”-nek, az erzsébetvárosi és józsefvárosi tömegkaszárnyákban meghuzódó munkásoknak az érdekét. Azok az urak azonban el vannak foglalva választójogi és sztrájkmozgalmi ügyekkel. Mi pedig irunk, ágálunk és — a Nyár-utca tovább utánozza a Vezuvot. A propeller tovább okádja piszkos füstjét. Az automobil tovább csavarja orrunkat és émelyíti gyomrunkat. Igazán, gyakran úgy tetszik, hogy ennek a nagyvárosnak van gyomra (ó, de milyen nagy!), vannak végtagjai, talán szive is, orra mindenesetre, de feje nincsen.